

În primăvara anului 2008, arhitectul Dan Manea, președintele Asociației profesionale „Casa arhitecților din Sinaia, Bușteni, Azuga, Predeal”, a lansat un apel către specialiștii Ministerului Culturii și Cultelor pentru salvarea clădirilor istorice din Sinaia, grav afectate de ignoranța, nepăsarea și chiar reavoința unor proprietari sau a autorității locale. Conducerea Institutul Național al Monumentelor Istorice a răspuns pozitiv acestui apel și, împreună cu o echipă formată din cadre didactice și șapte studenți de la Facultatea de Arhitectură din București din cadrul Universității Spiru Haret, a efectuat o preinventariere a cartierului Cumpătu din Sinaia și inventarierea unor clădiri ale unor arhitecți români renumiți, neclasate și deci neprotejate în mod direct. Fără ajutorul membrilor asociației profesionale „Casa arhitecților”, în special a arhitecților Ștefan Bortnowschi, Dan Manea și Iuliana Fulău, această minimă campanie de teren nu ar fi avut loc. Din partea Institutul Național al Monumentelor Istorice a participat autoarea acestor rânduri.

Articolul de față și-a propus nu atât prezentarea situației de fapt, care este precară și nejustificată, cât readucerea în memoria specialiștilor a valorii culturale deosebite pe care aceste clădiri din Sinaia le posedă, opere ale mar elui arhitect, profesor și om de cultură, Duiliu Marcu.

Duiliu Marcu (1885 - 1966) a fost o personalitate a arhitecturii și urbanismului din România. A studiat la Școala Superioară de Arhitectură din București (1906) și la École des Beaux Arts din Paris (diplomat 1912).

La revenirea în țară a lucrat, sub conducerea arhitectului Nicolae Ghika-Budești, la noul corp al Universității din București. Aici,

creдем, datorită lui Nicolae Ghika-Budești, care la rândul său a promovat constant, în arhitectura nouă, cărămida aparentă pentru fațade și ca fond pentru decorații din piatră, s-au format germenii concepției sale viitoare, despre estetica utilizării diverselor materiale de parament, ce se pot constitui într-o decorație prețioasă și modernă, înlocuind-o cu succes pe cea eclectică de formulă clasică.

De la începutul carierei sale promovează o arhitectură echilibrată, funcțională, care să răspundă funcției ei sociale și utilitare.

«*Arhitectura modernă* - spunea Duiliu Marcu - *trebuie să păstreze din clasicism luminozitatea, simplitatea și disciplina, raționalismul, tendința spre perfecție, euritmia liniilor sau armonia elementelor*»¹.

Între 1912-1929, arhitectul se lasă angrenat în a proiecta clădiri în stilul regional local sau de influență postbizantină. La Sinaia, în schimb, va începe suita de clădiri cu specific regional, prin preluarea unor forme vernaculare, cu paramentul exterior în totalitate din zidărie de blocuri de piatră de formă dreptunghiulară, dar cu fața lăsată brut, neregulată, în așa-numitul *opus quadratum*. Noutatea îmbrăcării complete a fațadelor în piatră naturală pentru a nu distona cu peisajul înconjurător, folosirea lemnului pentru diverse alte accesorii - pergole, balustrade, copertine, cornișă - întregesc viziunea arhitectului despre expresia locului.

În această localitate, absolut toate construcțiile sale vor purta această haină de piatră, piatră extrasă dintr-o carieră locală, din Sinaia, de la posturile de transformare la Gara Regală (proiectată în colaborare cu Serviciul de arhitectură C.F.R., în 1936).

Depășind faza de început, cea legată de

¹ Paul Constantin, *Dicționar Universal al Arhitecților*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1986, p. 212.

stilul neoromânesc, arhitectul creează o serie de opere de excepție atât ca amploare cât și ca expresie, punând în valoare atât latura funcționalistă a arhitecturii cât și pe cea a urbanismului local.

«Ne găsim - spune Tudor Vianu - în fața unui artist cu mari viziuni de ansamblu, călăuzit de o concepție clară, solid motivată, slujit de un temperament echilibrat și armonios. O construcție de Duiliu Marcu se face îndată recunoscută prin raționalismul ei sintetic, peste care se așterne armonia specifică cadențelor ei, energia viguroasă a liniilor care o unifică»².

Fără o preocupare specială cu privire la arhitectura industrială, Duiliu Marcu a proiectat și în acest domeniu: Abatorul orașului Bacău (în colab. cu Ing. B. Stinghe, 1934-48), Mica uzină electrică de la Balcic (1930) și transformatoarele electrice din Sinaia și Bușteni (1923-26). Regia „Electrică” este cea care i-a comandat aceste clădiri, ingrate ca program, legate de furnizarea electricității, obiective minuscule în comparație cu altele, sarcină de care arhitectul s-a achitat în modul său elevat, ridicând clădirile la nivelul său de pretenții academice.

Prezenta Listă a Monumentelor Istorice din Sinaia cuprinde, din păcate, doar două obiective din opera arhitectului Duiliu Marcu: Gara Regală și Vila “Retezat”³, cunoscută sub denumirea „Casa cu farfurii”, vis-à-vis de intrarea în Mănăstirea Sinaia. Existența celorlalte vile și construcții, opere ale aceluiași arhitect, a fost ignorată sau pur și simplu uitată. Lista Monumentelor Istorice trebuie extinsă și scopul articolului este de a veni în întâmpinarea procedurii de declanșare a clasării.

Comentariul legat de clădirile construite de arhitect în Sinaia trebuie legat și de momentul ridicării lor, de cronologia apariției lor. Duiliu Marcu începe proiectarea în Sinaia, în 1923, cu micile transformatoare de electricitate, distribuite în întreaga localitate după necesitatea razei lor de acțiune și în funcție de un amplasament public posibil.

În albumul monografic cu prezentarea lucrărilor sale, numit generic ARHITECTURĂ 1912-1960, după prezentarea a șase transformatoare din cele executate în localitățile montane

² Ibidem, p. 212.

³ LMI-2004, Gara Regală (poziția 757, cod PH-II-m-A-16673.02; Gara Sinaia; oraș SINAIA; Piața Democrației 2; 1930 – 1940) și Vila “Retezat” (poziția 782, cod PH-II-m-B-16693; oraș SINAIA; Str. Mănăstirii 13A; înc. sec. XX).

Sinaia, Bușteni și Predeal, arhitectul încheie cu următoarele cuvinte: “Cu aceste stații de transformare proiectantul a vrut să arate că și subiectele cu programe industriale pot fi tratate cu preocupări de artă și că aceeași temă poate da naștere la soluții diferite, păstrând însă unitatea de stil. Totodată, se poate spune că adaptarea la natura înconjurătoare a acestor construcții a constituit și ea o preocupare pentru arhitect”⁴.

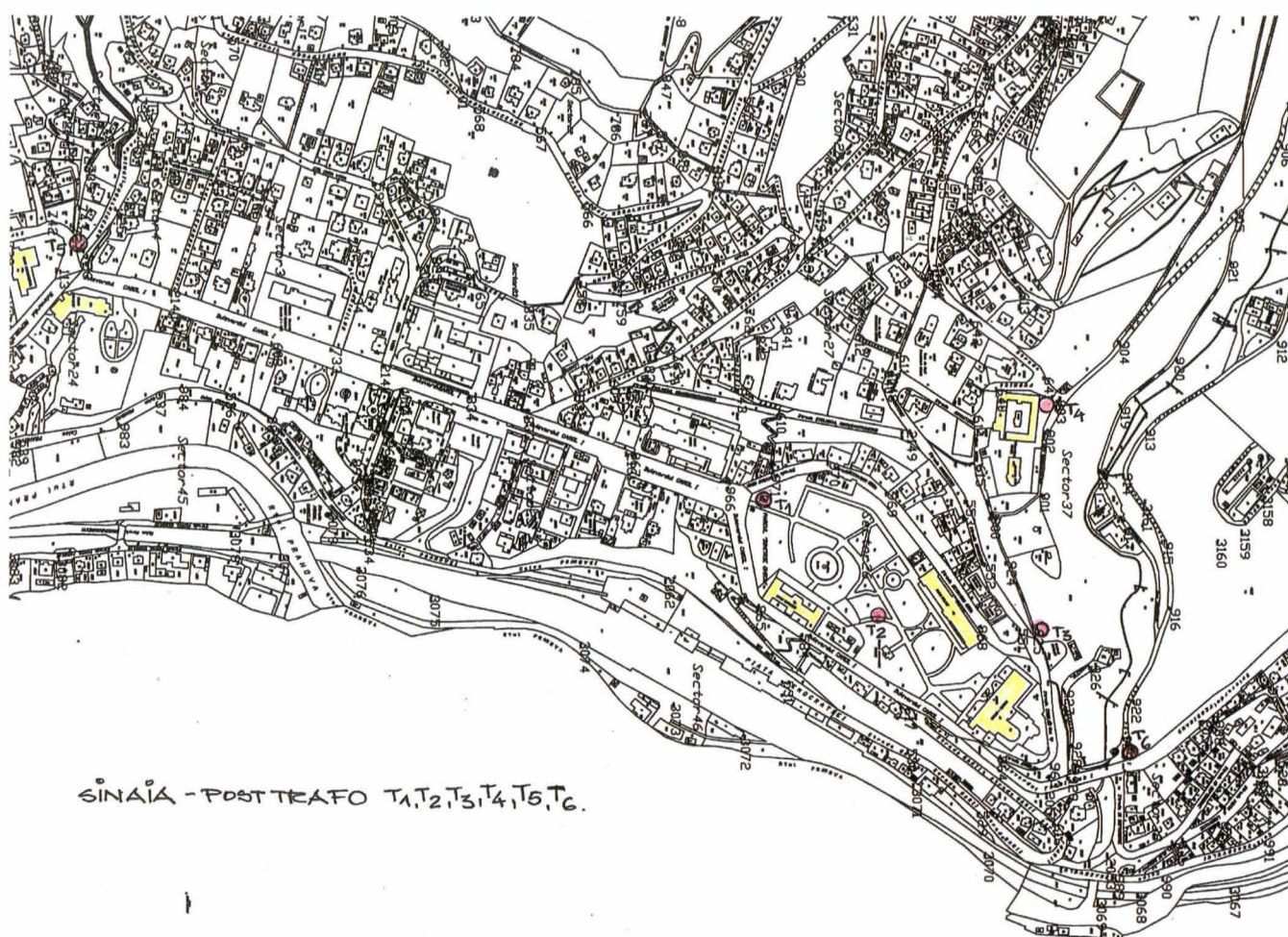
Sinaia a fost prima localitate electrificată din România Mică. Instalația tip Siemens adusă de la Viena a fost cumpărată de Primărie și plătită în rate timp de 9 ani. În seara zilei de 21 iulie 1890, s-au aprins primele becuri electrice în Sinaia, pe bulevardul Carol I, în Parc, în Hotelul Caraiman și în câteva vile, înlocuind lămpile cu gaz. A doua instalație electrică a fost montată la Castelul Peleş. În 1898, se montează și se dă în funcțiune Uzina electrică, proprietatea Societății *Electrică*. Uzina producea 100 kw și a fost proiectată de ing. Elie Radu.

În perioada 1924-1950, inginerul Constantin Bușilă⁵ (unul dintre cei mai importanți colaboratori, din tinerețe, al marelui inginer Anghel Saligny), personalitate despre care nu se vorbește aproape de loc, având în vedere meritele și contribuțiile avute în electrificarea României, dezvoltă rețeaua de electrificare pe Valea Prahovei pentru facilitarea exploatărilor petrolifere și pentru dezvoltarea circulației de persoane și marfă pe această rută. Director general la Societatea „Electrică” S.A., el a contribuit, prin preocupările sale, la electrificarea liniei ferate București – Brașov, precum și la inițierea de către Societate a unor construcții de centrale și de rețele electrice. El apelează la arhitectul Duiliu Marcu pentru a proiecta clădirile impuse de dezvoltarea electrificării în Sinaia.

Astfel, între 1923-1926 arhitectul Duiliu Marcu ridică ediculele posturilor de trans-

⁴ Acad. Duiliu Marcu, *Stațiile de transformare pentru iluminatul orașelor Sinaia și Bușteni*, în vol. ARHITECTURĂ, Editura Tehnică, București, 1960, p. 143 - 157.

⁵ Mircea Ignat, *Începutul distrugerii elitelor din electrotehnica românească*, în NOEMA vol. III, Nr. 1, 2004, www.noema.crifst.ro/doc/2004_03.pdf. : „Ing. C. Bușilă după absolvirea Școlii Naționale de Poduri și Șosele ca șef de promoție în 1900 și a Institutului de Electrotehnică din Montefiore-Liège (Belgia) a fost principalul proiectant al centralei Diesel a portului Constanța (1903). Din 1905, devine membru în Comitetul Societății Franceze de Electrotehnică și membru al Inginerilor Civili din Franța și tot ca o recunoaștere a calităților sale”.

SINAIA - POST TRAFU T₁, T₂, T₃, T₄, T₅, T₆.

Fig. 1. Sinaia. Planul oraşului, cu amplasarea celor 7 transformatoare electrice

formare din Sinaia şi Buşteni, la comanda Societăţii *Electrică*, primele fiind în Parcul public al oraşului Sinaia, Parcul Ghica, aflat în centrul de greutate al localităţii, pentru suplimentarea reţelei de electricitate, ca urmare a dezvoltării localităţii şi pentru iluminarea Palatului Peleş. Studiul de faţă anexează o hartă actuală cu specificarea amplasării transformatoarelor, pentru a ne ajuta la reperarea lor [Fig. 1]. Planul de sistematizare al oraşului Sinaia, conceput de arhitectul Paul Smărăndescu, ridicat de ing. Sângeorgian în 1930 şi avizat de Primarul Oraşului în 1933, poartă cartuşul Societăţii „Electrică”, ceea ce presupune o implicare a acesteia în conceperea planului oraşului şi în susţinerea lui.

Prima staţie de transformare⁶ (Edicul T-6) a fost executată în Piaţa Nouă, adică în locul unde coboară drumul de la Palatul Peleş în şoseaua naţională Bucureşti-Predeal şi se continuă cu drumul care coboară mai departe spre cartierul Cumpătu. Staţia, pentru care s-au studiat câteva soluţii, a fost amplasată la colţul format de Şoseaua Naţională cu drumul spre palat. Clădirea, de dimensiuni în plan

de 3,20 x 4,24m, este aşezată pe un bot de deal, cu pantă mare, care trebuia camuflat pe

Fig. 2. Sinaia. Transformatorul T-6

⁶ Acad. Duiliu Marcu, *op. cit.*, p.143 – 157.

cât posibil și să poată cuprinde în același timp instalațiile care reclamau o înălțime mare. S-a ajuns la un volum dezvoltat pe înălțime, la parter existând un depozit de materiale electrice cu acces direct din șosea [Fig.2].

O scară de piatră, cu accesul sub o arcadă și acoperită de o pergolă, conduce la o platformă superioară, acoperită și ea cu o pergolă, din care se intră în stația de transfor-

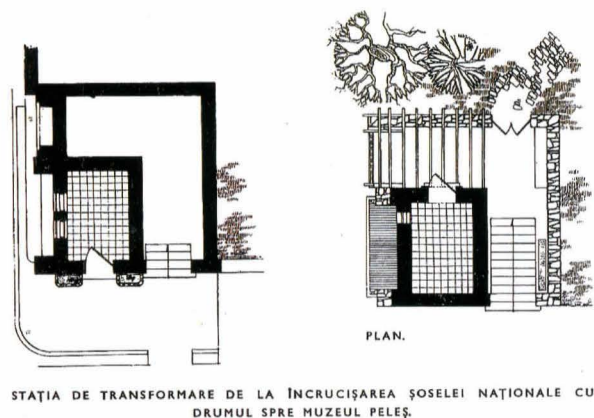

Fig. 3. Sinaia. Transformatorul T-6

mare propriu-zisă. O bancă de piatră, așezată pe platforma de sus, servește turiștilor drept belle-vedere. Înălțimea totală a construcției este de 9,95 m la cornișă, învelitoarea este din țiglă solzi smălțuită de culoare verde, pentru a se încadra în peisaj. Între cei doi contraforți s-a așezat o bancă de piatră, acoperită cu o mică învelitoare de țiglă, de 1,20 m lățime. Alături s-a prevăzut o nișă cu arc în plin-cintru, din care curge un șipot de apă într-un mic bazin de piatră, iar deasupra lui se află o balustradă de lemn, decorată cu creștături [Fig. 3, 4].

A doua stație de transformare (Chioșc patiserie T-1) s-a amplasat la intrarea principală în Parcul public "Ghica", și este o căsuță cu zidărie de piatră de Sinaia [Fig. 5]. Dimensiunile exterioare sunt 3,00 x 4,00m iar înălțimea de 4,50 m la cornișă. Două uși (de câte 1,00 x 1,90 m) permit scoaterea ușoară a aparaturii, așezată în înălțime. Trei ferestre (de câte 0,60 x 0,40 m), așezate pe fațade diferite și

Fig. 4. Sinaia. Transformatorul T-6

guri de ventilație la nivelul pardoselii permit stabilirea unui curent de aer pentru ventilarea utilajului încălzit. Învelitoarea este executată tot din țiglă solzi, smălțuită, de culoare verde

Fig. 5. Sinaia. Transformatorul T-1

Fig. 6. Sinaia. Transformatorul T-1
[Fig. 6].

Autorul a utilizat căsuța de piatră în

Fig. 7. Sinaia. Transformatorul T-2

dublu scop: edilitar, dar și ca mobilier urban pentru odihna și contemplarea parcului, prin adosarea unei bănci de piatră, organic legată de corpul său. Banca este adăpostită de o pergolă, executată din lemn de stejar, discret decorată cu elemente de inspirație populară. Căsuța se termină cu o cornișă de piatră cu denticuli. Ediculul stației este printre puținele reconvertite funcțional, în chioșc comercial.

Ediculul T-2 este amplasat tot în Parcul public "Ghica", pe aleea spre Hotel Caraiman și se aseamănă cu celălalt, fiind doar ceva mai mic și lăsat acum în paragină [Fig. 7].

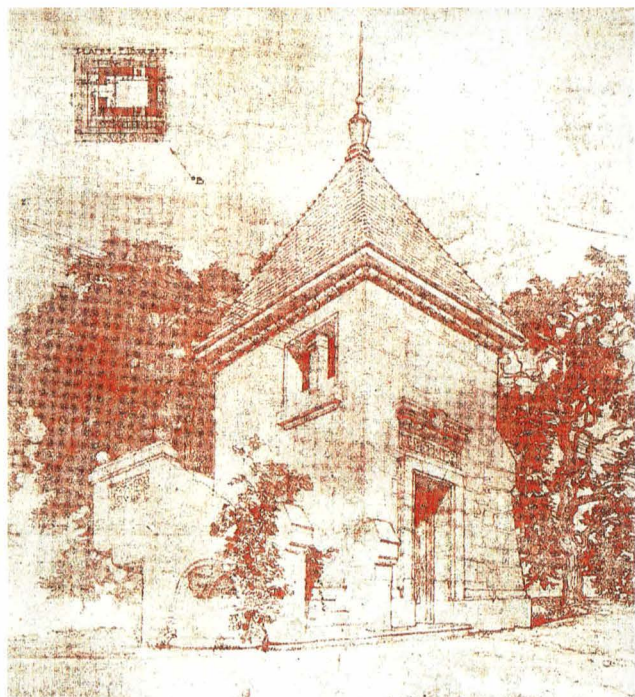

Fig. 8. Sinaia. Transformatorul T-3

A treia stație de transformare - T-3 este așezată lângă poarta de ieșire din Parcul public "Ghica", din str. Octavian Goga, lângă Cazinou [Fig. 8]. Deși programul era același, pro-

Fig. 9. Sinaia. Transformatorul T-3

iectantul a căutat o altă soluție, pentru a nu da impresia unui proiect tip, repetat de câteva ori. De altfel, și amplasamentul impunea o soluție diferită. Deoarece aparatura (transformatorul) se afla și la parter și la etaj, proiectul prevede

și posibilitatea de a se urca la etaj pe o scară exterioră executată din aceeași piatră ca și

STAȚII DE TRANSFORMARE

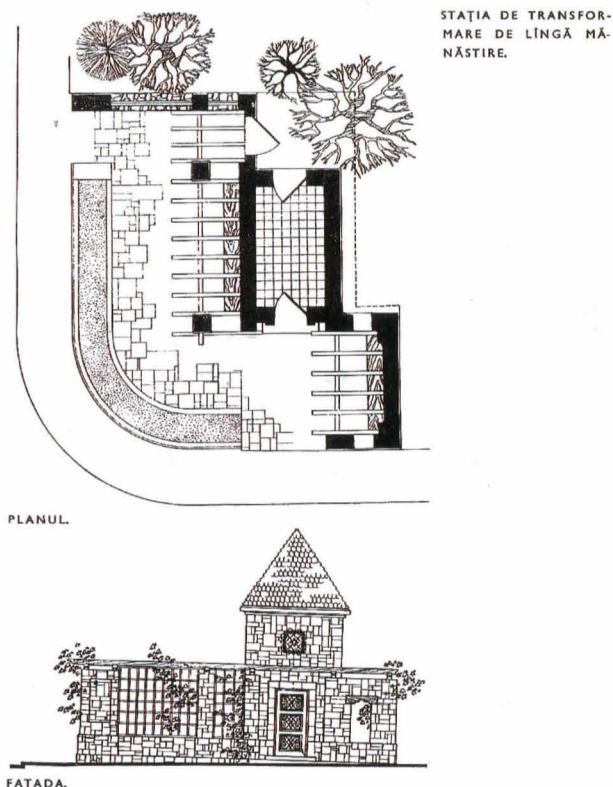

Fig. 10. Sinaia. Transformatorul T-4

căsuța. Balconul exterior, la care se ajunge pe scara de piatră, a fost un prilej de a studia o construcție din lemn de stejar, cu decorație populară. Toate elementele de lemn, ca și ușile, erau băițuite în castaniu.

O nișă, din care un izvor curge într-un mic bazin, completează ansamblul [Fig. 9].

A patra stație de transformare (Atelier confecționat lumânări T- 4) se află înglobată în incinta nouă a Mănăstirii Sinaia, la nord, la colțul format de strada Candiano Popescu cu alea care duce spre Palatul Peleş. Căsuța are 2,90 x 4,00 m [Fig. 10]. Autorul a profitat însă de așezarea pe colț, pentru a crea un cadru arhitectural acestui banal transformator îmbrăcându-l într-o pergolă de lemn de stejar, rezemată pe stâlpi de piatră, cu unele plinuri de zidărie, de care se sprijină două bănci de piatră pentru odihna turiștilor. Întreaga suprafață a terenului este pardosită cu plăci și blocuri de piatră, constituind o terasă la nivelul străzii [Fig 11]. Azi acest spațiu este utilizat ca atelier de lumânări, funcțiune total nepotrivită, deoarece degradează construcția și a modificat-o într-o anexă a curții gospodărești.

Fig. 11. Sinaia. Transformatorul T-4

A cincea stație de transformare aflată lângă Hotelul Băilor - azi Păltiniș. (transformat în spațiu comercial - Magazin bijuterii SC-Sinaur SRL T-5), în intersecția dintre str. Avram Iancu și str. M. Kogălniceanu este cea mai bună reconversie. Terenul pe care s-a ri-

Fig. 12. Sinaia. Transformatorul T-5

dicat era situat între două străzi care aveau o diferență de nivel de circa 5 m, denivelare de care s-a profitat funcțional [Fig. 12]. Accesul în edicul se face la partea superioară a clădirii. La parter, doi contraforți puternici sprijină terenul în pantă mare, mărind astfel impresia de stabilitate. De asemenea s-a prevăzut la strada de jos, ca și la celelalte stații de transformare, o bancă de piatră așezată între cei doi contraforți. Toate ediculele au grilaje de fier la go-

Fig. 13. Sinaia. Transformatorul T-5

luri, care serveau și pentru ventilație și care diferă ca model de la un transformator la altul, păstrând însă unitatea de stil [Fig. 13].

Prin prezentarea acestor stații de trans-

Fig. 14. Sinaia. Transformatorul T-7

formare a demonstrat că aceeași temă poate da naștere la soluții diferite, păstrând însă unitatea de stil și că astfel de funcțiuni pot fi camuflate într-un mobilier urban, dacă îți propui acest lucru ca arhitect.

Ultima stație de transformare T-7 construită după proiectul lui Duiliu Marcu este cea din cartierul Cumpătu-Sinaia, lângă Casa George Enescu și funcționează și azi [Fig. 14].

Ediculul este construit mai târziu decât cele din centrul Sinaiei, probabil special pentru instalația electrică a Vilei Enescu, dar și pentru celelalte vile. Este amplasat pe un teren plat, fiind de formă dreptunghiulară, parter și etaj, sub forma unui turn. Scara este interioară de această dată. Acoperișul în patru ape este învelit cu aceeași țiglă solzi, smălțuită verde închis.

Paralel cu aceste *posturi trafo*, Duiliu Marcu proiectează extinderea Vilei inginerului C. Bușilă⁷ (1924) din Sinaia situată pe

⁷ Mircea Ignat, *op.cit.*: Inginerul Constantin Bușilă a fost un apropiat al familiei Brătianu. Între 1941 – 1943 a fost ministru al Lucrarilor Publice. „Constantin Bușilă a fost tatăl vitreg al soției marelui dirijor român George Georgescu, Tutu Georgescu. În seara de 18 mai 1945, „o hoardă de indivizi neidentificabili” având un mandat de arestare, au pătruns în clădirea întreprinderii Electrica de pe B-dul Take Ionescu nr.27, unde locuia familia inginerului Constantin Bușilă (după ce casa din Alea Modrogan nr.1 fusese ocupată cu forța de militarii sovietici care au confiscat în manieră cunoscută pianul, aparatele de radio, tablourile, statui, o parte din cărțile aflate într-o bibliotecă cu 35000 de volume). În ciuda intervenției lui George și Maruca Enescu, unde familia Bușilă fusese invitată la o serată muzicală, chiar în seara arestării, de George Georgescu, atunci dirijor și director general al Filarmonicii din București și un apropiat al marelui muzician. Pentru ce fusese învinuit? Pentru dezastrul țării. Deși nu făcuse politică, condiționând prezența sa în posturile de conducere de lipsa presiunilor politice, așa cum s-a întâmplat la numirea ca ministru al Lucrărilor Publice și Comunicațiilor în guvernul Ion Antonescu la 11 iulie 1941, având în urmă „42 de ani de muncă și pionierat în modernizarea României”, este pedepsit la 10 ani de închisoare și confiscarea averii cu marele „sprijin” al lui Avram Bunaciu și al lui Al.Voitonovici. El, fiul căpitanului Dumitru Bușilă căzut eroic la Plevna.”

„În 1940 după ce timp de 13 ani a fost decan al Facultății de Mecanică și Electrotehnică din cadrul Politehnicii din București este înlocuit în octombrie 1940 printr-o decizie a ministrului legionar de atunci, fără ca noul decan să fie validat prin vot. Atunci adresează o scrisoare mareșalului Antonescu prin care își dă demisia din învățământul tehnic superior după 30 de ani. Pe 3 februarie 1950 o telegramă ajunsă prin curier special aduce vestea: „deținutul Constantin D. Bușilă, cu nr.9104, a cedat astăzi dimineață”.

stânga drumului care urcă și ajunge în poarta mănăstirii Sinaia, cotind brusc la stânga, către Palatul Peleş⁸ [Fig. 15]. Clădirea a rezultat din transformarea și completarea vilei lui Candi-ano Popescu, cu totul neîncăpătoare pentru o familie numeroasă. În acea epocă, arhitectul

Fig. 15. Sinaia. Casa Ing. Bușilă

era influențat de arhitectura tradițională românească, așa încât detaliile erau inspirate din arta populară (tăieturi, cioplituri, lucrări de lemn în general). Arhitectul a căutat să realizeze o lucrare adaptată la mediul înconjurător, fără a copia ornamente de la alte construcții vecine vechi. „Farfuriile de ceramică” smălțuită colorată, de sub cornișa casei dau de la depărtare o notă de veselie și pitoresc vilei, deși văzute din apropiere sunt la limita bunului gust. Vila este clasată monument istoric [Fig. 16].

O altă vilă remarcabilă a lui Duiliu Marcu este Vila „Bebe” sau Vila Crăița din cartierul satelit al Sinaiei-Cumpătu, executată în paralel cu șantierul Gării Regale. Ea nu este protejată ca monument istoric, deși este un exemplar unic, am spune, pentru arhitectura modernă cubistă românească [Fig. 17].

Vila Crăița⁹, de dimensiuni modeste, situată în peisajul minunat al Carpaților, dominând Valea Prahovei, face parte dintr-un grup de vile așezate la niveluri diferite în Cartierul Cumpătu, urmând pantele și terasele naturale ale terenului foarte accidentat.

Pe o mică parcelă de teren, având 15m lățime la stradă și 24m adâncime, s-a con-

struit această locuință de vară, care ocupă o suprafață clădită de 76mp. S-au folosit materiale locale, adică calupuri de piatră de carieră, așezate în opus quadratum, lemn de brad,

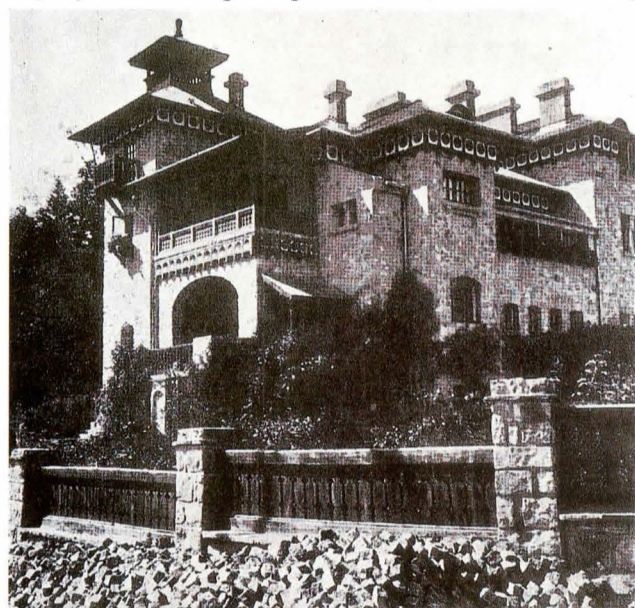

Fig. 16. Sinaia. Casa Ing. Bușilă

iar pentru învelitoare, olane. Volumul compact sub formă de cub, din care se extrag volume

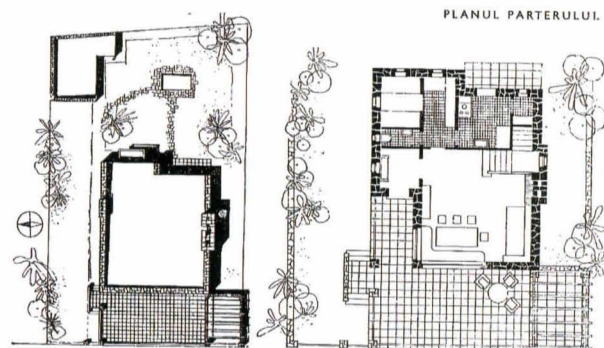

Fig. 17. Sinaia, Vila « Bebe »/ « Crăița », Str. Aluniș

paralelipipedice pentru intrare, terasă etc. este îmbrăcat tot în zidărie de piatră. Regulamentul de construcții al acestei stațiuni climaterice a impus o retragere de 4m de la alinierea străzii Aluniș, astfel încât arhitectul Duiliu Marcu a utilizat acest spațiu pentru a realiza o terasă cu o vedere frumoasă asupra Bucegilor [Fig. 18, 19, 20].

Mica vilă are la parter un antreu, un hol servind și ca sufragerie, un foarte mic oficiu, bucătărie și cameră de serviciu, iar la etaj două camere de dormit, cameră de baie, toaletă, garderobă, dulapuri în perete și o mică terasă. Zidurile interioare s-au executat din cărămidă, tencuite cu mortar de var, în „calcio vecchio”. Plafonul holului este ritmat de grinzi de lemn

⁸ Acad. Duiliu Marcu, *op. cit.*, VILĂ ING: BUȘILĂ LA SINAIA, p. 169 – 178.

⁹ Acad. Duiliu Marcu, Vilă la Sinaia (Cumpătu), în albumul ARHITECTURĂ, p. 339.

Fig. 18. Sinaia, Vila « Bebe »/ « Crăița », Str. Aluniș

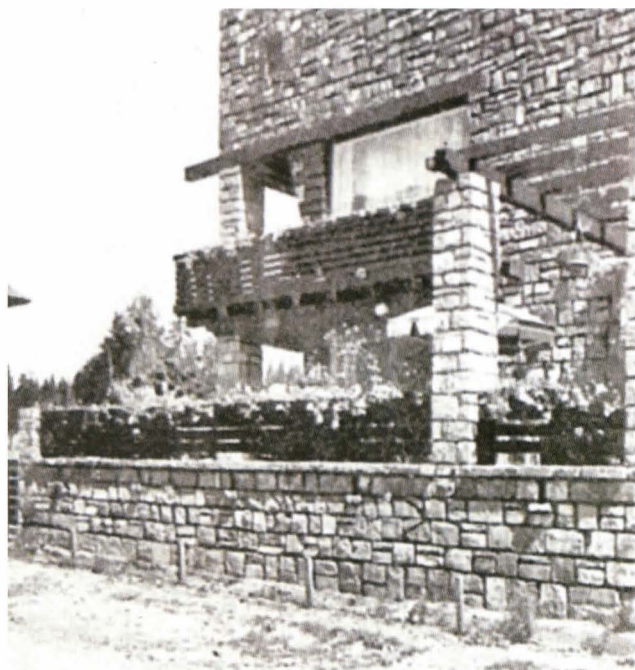

Fig. 19. Sinaia, Vila « Bebe »/ « Crăița », Str. Aluniș

aparente, care susțin planșeul. Holul de la parter are pardoseala executată din cărămizi bine arse în ton ocru-roșu și are ca punct de atracție un șemineu executat din plăci ceramice de culoare bej, cu desene florale în tonul albastrului de Prusia. Terasa de la parter ca și aleile este pavată cu plăci de piatră cioplită.

Fig. 20. Sinaia, Vila « Bebe »/ « Crăița », Str. Aluniș. Foto Album « ARHITECTURA »

Arhitectul a optat pentru o învelitoare cât mai plată, pentru a nu împiedica vederea celorlalte vile, situate la un nivel superior, în spatele vilei Crăița, pentru olande, care prin așezarea lor formează la cornișă o terminație ajurată.

Odată cu inventarierea cartierului Cumpătu s-au întocmit fișe analitice minimale de inventariere pentru obiectivele propuse a fi clasate, din care o anexăm pe cea a Vilei „Bebe”¹⁰.

¹⁰ Vezi, Anexa

Conform Ordinului Ministrului Culturii și Cultelor nr. 2260/18.04.2008, M.O. 540/17.07.2008
FMM-FISA ANALITICĂ MINIMALĂ de inventariere a ansamblurilor, monumentelor
și siturilor istorice

1.IDENTIFICARE

1.1. Cod LMI	NECLASATĂ
1.2. Denumire oficială	Vila Crăița/Vila „Bebe”

2.LOCALIZARE ADMINISTRATIVĂ

2.1. Stat	RO
2.2. Județ	Prahova
2.3. Localitate	Sinaia-Cartier Cumpătu
2.4. Cod postal	
2.5. Stradă	Str. Aluniș nr.3
2.6. Localitate anterioară	Sinaia

3.TIP DE PROPRIETATE

3.1. Stat	
3.1.1. Proprietate publică a statului	
3.1.2. Proprietate privată a statului	
3.2. Mixt	
3.3. Privat	Privat

4.DATARE

4.1. Epocă	
4.1.1. Datare început	
4.1.2. Datare sfârșit	
4.2. Datare prin perioade	
4.3. Datare prin intervale de date	
4.4. Datare precisă	1934, conform Album Monografic, arh. Duiliu Marcu, <i>Architecture</i> , 1930-1960, Imprimeria Bucovina-I.E. Torouțiu, București, 1946. p.103-107

6.DOCUMENTARE

6.1. Fotografii	Fotografii epocă din Album Monografic, arh. Duiliu Marcu, <i>Architecture</i> , 1930-1960, Imprimeria Bucovina-I.E. Torouțiu, București, 1946. p.103-107 Fotografii actuale-iulie 2008
-----------------	---

7.INVENTARIERE

7.1. Instituția în cadrul căreia s-a redactat fișa	INMI
7.2. Autorul fișei și calitatea acestuia	Expert arh. Ruxandra Nemțeanu
7.2.1. Nume	Nemțeanu
7.2.2. Prenume	Ruxandra
7.2.3. Calitatea autorului	Expert
7.3. Data redactării fișei	Iulie 2008, retranscrisă în format nou de fișă oct.2008